9

தேவனுடன் எனது அன்றாட நடை

"பூரண சற்குணராயிருங்கள்" (1)

… பரிசுத்தமான தேவனுக்கு முன்பாக நிற்பதற்கு பாவியான எந்த மனிதரும் உரிமையோ அல்லது காரணமோ கொண்டிருப்பதில்லை.
… பரிசுத்தமான தேவனுக்கு முன்பாக நிற்பதற்கு பரிபூரணப்படாத எந்த மனிதரும் அனுமதிக்கப்படுவது இல்லை.
… நான் பரிபூரணமற்றவனாக இருக்கின்றேன்; ஆகையால் நான் விசுவாசத்தைக் கொண்டு இரட்சிக்கப்படுகின்றேன்.
… நான் என்னைக் கொண்டே என்னை இரட்சித்துக் கொள்ளக் கூடாதவனாக உள்ளேன்; ஆகையால் நான் விசுவாசத்தைக் கொண்டு இரட்சிக்கப்படுகின்றேன்.
… நான் ஒரு நிமிடம் கூடப் பரிபூரணமானவனாக இருக்க இயலாது; என்னால் அன்றாடம் விசுவாசமிக்க நிலையில் இருக்க இயலும்.
… சிலுவையில் தேவன் எல்லாவற்றையும் இடர்ப்படுத்தினார்/ சாதித்தார்; விசுவாசத்தினால் நாம் எல்லாவற்றையும் இடர்ப்படுத்துகின்றோம்/சாதிக்கின்றோம்.

"பரிபூரணமாக" இருத்தல் என்பது நம்மால் இயலாத ஒரு விஷயமாக உள்ளது. இருந்தபோதிலும், தேவன், "ஆகையால், பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதா பூரண சற்குணராயிருக்கிறதுபோல, நீங்களும் பூரண சற்குணராயிருக்கக் கடவீர்கள்" (மத். 5:48) என்று கட்டளையிட்டுள்ளார். "பூரண சற்குணராயிருங்கள்!" மலைப்பிரசங்கம்தான் பிரசங்கிக்கப்பட்டவற்றிலேயே மாபெரும் பிரசங்கமாக உள்ளது (இயேசு, மத். 5-7) மலைப் பிரசங்கத்தில் முன் வைக்கப்பட்ட வாழ்வின் வழி என்பதுதான் வாழ்வதற்கான ஒரே ஒரு நடைமுறை வழியாக உள்ளது. நாம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்று பாக்கியங்களில் இயேசு கூறினார்; பின்பு நாம் எவ்வாறு செயல்பட வேண்டும் என்று அவர் கூறினார். இன்றைய நாட்களில் மக்களுக்கு, வாழ்க்கைக்கான தத்துவம் ஒன்று அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்படுகிறது. தேவனுடனான நமது அன்றாட நடையானது நமது வாழ்வின் இலக்கை தொடர்ந்து மறுவடிவமைக்கிறது. ஒரு நபர் சுவிசேஷத்தைக் கேள்விப்பட்டு, அதற்குக் கீழ்ப்படிகின்றார். அவர் இரட்சிக்கப்படுகின்றார், கிறிஸ்தவராகின்றார், தேவனுடைய சபையில் சேர்க்கப்படுகின்றார். அந்தப் புதுப்பிறப்பிலிருந்து, பின்வரும் கேள்விகள் அவரை

உடமையாக்குகின்றன: "கிறிஸ்தவராக இருத்தல் என்பதன் அர்த்தம் என்ன? நான் யாராயிருக்க வேண்டும்? நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? நான் எவ்வாறு வாழ்வேன்?" தேவனுடைய [பின்வரும்] தரஅளவைக் குறைப் பதற்காக இயேசு வரவில்லை: "பூரண சற்குணராயிருங்கள்." மலைப்பிரசங் கத்தில் உள்ள மிகவும் இன்றியமையாத கூற்றாக விளங்குவது "பூரண சற்குணராயிருங்கள்" என்பதேயாகும். முன்னால் உள்ள பாக்கியங்களும், பின்னால் உள்ள செயல் வகைகளும், இந்தச் சிந்தனையை விரிவாக்கு கின்றன. நாம் பூரணமற்றவர்களாக இருக்கின்றோம். நமக்குள்ளாக நாம் யுத்தத்தில் ஜெயிக்க முடியாதவர்களாக இருக்கின்றோம். நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவும் துணிய முடியாத - தேவனுக்கு முன்பாகப் பூரண சற்குணரா யிருத்தல் என்ற - விஷயத்தை நாம் செய்யக் கூடும்படிக்குத் தேவன் செயல்படுகின்றார்! "நான் தேவனைப் போல் இருக்க முடியும்!" ஆச்சரிய மான கிருபை!

பரிசேயன் தான் பிறரை விட மேன்மையானவன் என்று நினைத்தான் (லூக். 18). கிறிஸ்தவர்கள் "தேவனைப் போலிருக்கும்" சிலாக்கியமுள்ளவர் களாக இருக்கின்றார்கள். என்ன ஒரு இலக்கு! எபேசியர்கள் தேவனைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று அவர்களுக்குப் பவுல் கூறினார் (எபே. 5:1). நான் தேவனுடைய சாயலில் படைக்கப்பட்டவனாக இருக்கின்றேன் (ஆதி. 1). தேவனைப் போலிருத்தல் என்பதே என் இலக்காக உள்ளது! ''பூரண சற்குணர்'' என்ற வார்த்தையை அர்த்தமற்றதாய் ஆக்கிவிடாதீர்கள். ஆம், இது ''வயதுவந்த, பக்குவமான, சார்பு நிலை பூரணத்தன்மையைச் சாதிக்கின்ற'' என்று அர்த்தப்பட முடியும். ஆயினும், பேச்சாளர் ஒருவர் தமது வார்த்தையை விளக்கப்படுத்தும் சிலாக்கியமுள்ளவராக இருக்கின் றார், இயேசு ''தேவனைப் போல் பூரண சற்குணராயிருங்கள்'' என்று கூறினார். தேவன் தேவனாகவே இருக்கின்றார்! அவர் - வெறுமனே "வயது வந்த'' அல்லது ''பக்குவம் அடைந்த'' வராக மட்டும் இன்றி - பூரண சற்குணராக இருக்கின்றார். அவர் "பரிசுத்தர், பரிசுத்தர், பரிசுத்தர்" என்றிருக் கின்றார். பரிசுத்தமான தேவன், பூரணப்படாத எவரொருவருடனும் அல்லது ஏதொன்றுடனும் ஒன்றும் செய்வதற்கு இல்லை. தேவனுடன் நடக்கின்றவர்கள் பூரணப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்! தேவனு டனான உங்களுடைய உறவைத் தவிர வேறு எதைப் பற்றியும் நீங்கள் ஜாக்கிரதையாயிருக்கத் தேவையில்லை.

பூரணப்படுதல் என்பது நமது இலக்காக உள்ளது!

நமது இலக்கு என்ன என்பதே நம்மில் பலருக்குத் தெரிவதில்லை. பூரணப்படுதல் என்பதே நமது இலக்காக உள்ளது. பூரணப்படுதல் என்பது விருப்பத் தேர்வாகவோ அல்லது குறைந்தபட்ச அளவானதாகவோ இருப்பதில்லை. பரலோகம் செல்லுதல் என்பது நமது இலக்கு அல்ல; பரலோகத்தை நமக்குள் கொண்டுவருதல் என்பதே நமது இலக்காக உள்ளது. பூரணப்படுதல் என்பதுதான் எப்போதுமே தேவனுடைய

இலக்காக இருந்துள்ளது. ஆதாம் [இதில்] தவறினார் (ஆதி. 3). நியாயப் பிரமாணம் [மக்களைப்] பூரணப்படுத்தத் தவறிற்று (எபி. 7:19; 10:1). பூரணப்பட்ட மனிதரான கிறிஸ்து, பூரணமான பலியைச் செலுத்தினார் (எபி. 5:9; 10:12, 14). "விசுவாசத்தைத் துவக்குகிறவரும் முடிக்கிறவரு மாயிருக்கிற இயேசுவை நோக்குதல்" என்பதே தீர்வு என்று எபிரெயருக்கு எழுதிய நிருபம் (12:1) கூறுகிறது. செல்வந்தனும் இளைஞனுமாயிருந்த ஒரு அதிகாரியிடத்தில் இயேசு, "பூரண சற்குணனாயிருத்தல்" எவ்வாறு என்று கூறினார் (மத். 19:21). "பூரண சற்குணராயிருத்தல்" என்ற கருத்து, பல்வேறு வடிவங்களில் புதிய ஏற்பாட்டில் முப்பது முறைகளுக்கு மேல் காணப் படுகிறது. அவற்றில் சுமார் பன்னிரு முறைகள் மட்டுமே நாம் பரலோகத் தைப் பற்றி அக்கறைகொள்ளும்படி ஊக்குவிக்கப்படுகின்றோம். "பகுதி கிறிஸ்தவம்" என்று ஒன்றுமில்லை. பூரண சற்குணராயிருத்தல் என்பதே பவுலின் விருப்பமாக இருந்தது (பிலி. 3:12-15). அவர் அடைந்திருந்ததில்லை. கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் பூரணத் தன்மையுள்ளவராக ஒவ்வொரு மனிதரையும் முன்னிறுத்துதல் என்பதே பவுலின் விருப்பமாக இருந்தது (கொலோ. 1:27, 28). வேத வசனங்கள் தேவனுடைய மனிதரைத் தேறினவராக்குகிறது (2 தீமோ. 3:15-17). நாம் சகல வித நற்கிரியைகளிலும் சீர் பொருந்தினவர்களாகும்படி தேவன் விரும்புகின்றார் (எபி. 13:21). அன்பு என்பது "பூரண சற்குணத்தின் கட்டாக" உள்ளது (கொலோ. 3:14). தேவனு டைய வசனத்தைக் கைக்கொள்ளுகிறவர்களிடத்தில் தேவ அன்பு மெய்யாகப் பூரணப்பட்டிருக்கும் (1 யோவா. 2:5). சகோதரர்கள் தேறினவர்களாகவும் பூரண நிச்சயமுள்ளவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று பவுல் ஜெபித்தார் (கொலோ. 4:12). கீழ்ப்படிதலுள்ள செய்கைகள் விசுவாசத்தைப் பூரணப்படுத்துகிறது (யாக். 2:22). பூரணப்பட்டவர்களாக வும் நிறைவானவர்களாகவும், ஒன்றும் தேவையற்றவர்களாகவும் இருத்தல் என்பதே கிறிஸ்தவ வாழ்வின் இலக்காக உள்ளது. தேவன் மாத்திரமே நம்மை பூரணப்படுத்துகிறார். தேவன் மாத்திரமே உடைந்துபோன, உதவியற்ற, பலவீனமான மனிதர்களிடம் செயல்படுகின்றார் என்பது முரண்பாடுபோல் தோன்றுகிற மெய்யுரையாக உள்ளது. "என் கிருபை உனக்குப் போதும்; பலவீனத்திலே என் பலம் பூரணமாய் விளங்கும்" (2 கொரி. 12:9அ). எனக்குள் உள்ள தேவன் பூரணராயிருக்கின்றார். எனக்குள் உள்ள கிறிஸ்து பூரணராய் இருக்கின்றார். எனக்குள் உள்ள பரிசுத்த ஆவியானவர் பூரணராயிருக்கின்றார்.

மனச்சாட்சி

1 கொரிந்தியர் 8:7-13; 10:25-30

> *"இதனால் நான் தேவனுக்கும் மனுஷருக்கும் முன்பாக எப்பொழுதும் குற்றமற்ற மனச்சாட்சியை உடையவனாயிருக்கப் பிரயாசப்படுகிறேன்" (அப். 24:16).*

ஏர்ல் ஸ்டேன்லி கார்டனர் அவர்களிடத்தில் மன்னிப்பை வேண்டிக் கொண்டு,[1] நான், மனித மனச்சாட்சி என்பது "கடைசிப் புகலிடத்தின் நீதிமன்றமாக/முற்றமாக" உள்ளது என்று நினைக்கின்றேன். தேவன் இன்னும் தேவனாகவே இருக்கின்றார் என்பதை மனிதனுக்கு நினைவூட்டுவதற்காகவே தேவன் மனிதனுக்குள் மனச்சாட்சியை வைத்தார். மனச்சாட்சி என்பது, ஒழுக்கம் நிறைந்த மனிதனின் முடிசூடிய மகிமையாக உள்ளது. விலங்குகளுக்கு உள்ளுணர்வு உண்டு, ஆனால் அவைகளுக்கு மனச்சாட்சி இல்லை. ஒரு நாய் என்பது நாயாகவே உள்ளது. அது ஒரு பூனையாக இருக்கத் தேர்வு செய்துகொள்ள முடியாது. விலங்குகள் ஒழுக்கமுள்ளவைகளும் அல்ல, அவைகள் ஒழுக்கமற்றவைகளும் அல்ல - அவைகள் ஒழுக்கம் என்ற கருத்துக்கு அப்பாற்பட்டவைகளாக உள்ளன. மனிதன் ஒழுக்கமுள்ளவனாக இருக்கின்றான். அவன் ஒரு சித்தத்தை, ஒரு தேர்ந்துகொள்ளுதலைக் கொண்டிருக்கின்றான். மனிதன் ஒரு "பரிசுத்த வானாகவோ" அல்லது ஒரு "பிசாசாகவோ" இருக்க முடியும். ஆயினும் தேவன் மனிதனைக் கைவிட்டுவிடவில்லை; அவர் நன்மையை ஊக்கப் படுத்துவதற்கும், பாவத்தின் குற்ற உணர்வை ஒரு நபருக்குள் உணர்த்து வதற்கும் உள்கட்டமைப்பு வாய்ந்த எச்சரிக்கை அமைப்பு ஒன்றை உண்டாக்கினார். குற்ற உணர்வு என்பது ஒரு நண்பனுமல்ல, அது ஒரு விரோதியும் அல்ல. புகழ்பெற்ற உளவியலின் நம்பிக்கைகளுக்கு நேர்மாறான வகையில், குற்ற உணர்வு என்பது இரட்சிப்பில் முதல் படியாக இருக்க வேண்டும். கிறிஸ்துவின் இரத்தம் மட்டுமே நமது பாவத்தையும் குற்றத்தையும் கழுவ முடியும்.

தேவனைப் போல, வேதாகமத்தைப் போல, பரிசுத்தமான வாழ்வைப் போல, மனச்சாட்சியும் கூட, ஒரு வீட்டு நினைவாக, வெறும் நகைச்சுவையாகியுள்ளது:

> "மனச்சாட்சி என்பது, பார்வையிடுதல் முடிவடையாத மாமியாரைப் போன்றுள்ளது."

> "மனச்சாட்சி என்பது உங்கள் சகோதரி ஒரு செயலைச் செய்யும் முன்பே, அதைப்பற்றி உங்கள் தாயிடம் அதைப் பற்றி நீங்கள் கூறச் செய்கிறது."

“மனச்சாட்சி என்பது சிலவேளைகளில் குளிர்ந்த பாதங்களுக்குச் செல்ல வேண்டிய பாராட்டைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறது.”

மனச்சாட்சியை மறந்துவிடக் கூடாது அல்லது ஒரு நகைச்சுவையாகக் குறைக்கப்பட்டு விடக் கூடாது. சமீப காலங்களில் பள்ளிகளில் நடக்கும் துன்பகரமான துப்பாக்கிச் சூடுகளில், எந்த இரண்டு வார்த்தைகள் கவனத்தைக் கவரக் கூடிய அளவுக்குத் தவறவிடப்படுகின்றன? “பாவம்” மற்றும் “மனச்சாட்சி” என்பவைகளே! நாம் விரக்தியுடன் கைகளைப் பிசைகின்றோம்! “நன்மை செய் என்பவர்கள்” எல்லா வகையான தீர்வுகளையும் கொண்டுள்ளார்கள், ஆயினும் அவற்றில் பெரும்பான்மையானவை, புத்திக் கூர்மையை அவமானப்படுத்துகின்றன. பள்ளிகளில் துப்பாக்கி பற்றிய அதிக சட்டங்களும் உலோகக் கண்டு பிடிப்புக் கருவிகளும் அதிகமாகும். இவைகள் காயத்திற்குக் கட்டும் துணிகளாக உள்ளனவே தவிர, குணமாக்குதல்களாக இருப்பதில்லை! நோய்க்குறிகள் சிகிச்சையளிக்கப்படுகின்றன; வாக்குகள் வாங்கப்படுகின்றன; வன்முறை தொடருகிறது. “சரியானது மற்றும் தவறானது” (பாவத்தை ஒப்புக் கொள்ளுதல்) மற்றும் மனச்சாட்சியை மேம்படுத்துதல் ஆகியவை பற்றிய விழிப்புணர்வை நாம் வேண்டிக் கேட்கின்ற வரையில் இவ்விதமான வன்முறைகள் மிகவும் மோசமானவைகளாகிக் கொண்டுதான் இருக்கும். இந்தக் கொள்கைகள் இல்லங்களில் போதிக்கப்படுவதில்லை, மற்றும் இவைகள் பள்ளியின் விதிகளுக்கு எதிரானவைகளாக உள்ளன! எனக்குப் பல விஷயங்கள் தெரியாது, ஆனால் எனக்கு இரு விஷயங்கள் தெரியும்: (1) பள்ளியில் துப்பாக்கி கொண்டு ‘‘சுடுகின்றவர்கள்,’’ சரியான மற்றும் தவறான விஷயங்கள் பற்றிப் போதிக்கப்பட்டிருந்தது இல்லை, (2) இவர்கள் கிறிஸ்தவ மனச்சாட்சிகளை மேம்படுத்தியிருந்தது இல்லை. பெற்றோர்களும், பள்ளிகளும் மற்றும் நகரங்களும் ஒவ்வொரு குழந்தைக்குள்ளாகவும் நல்மனச்சாட்சி ஒன்றை ஆயத்தப்படுத்த வேண்டும் - இது எவ்வளவு விரைவாக நடக்கிறதோ, அவ்வளவு நல்லது - என்பது தெளிவாக உள்ளது!

நாம் “நமது ஆத்துமாக்களை உளவியல் கடைக்கு விற்றுவிட்டோம்.” நாம் இறையியலினால் அல்ல, உளவியலினால் வழிநடத்தப்படுகின்றோம். உளவியலானது பாவத்தின் உண்மை நிலையைக் கண்டனம் செய்கிறது; உளவியலில் மனச்சாட்சிக்கு இடமில்லை. உளவியல், வாழ்வின் இடர்ப்பாடான நிலைகள் யாவற்றிலும் தோல்வியடைகிறது. மனச்சாட்சி என்பது கல்விக்கும் தத்துவத்திற்கும் பொருள் காண முடியாத ஒரு புதிராக உள்ளது. ஒழுக்கங்களை இப்போது “மதிப்பீடுகள்” இடமாற்றுகின்றன. கலாச்சார மதிப்பீடுகளும் தோல்வியடைகின்றன. நீங்கள் ஒரு நல்மனச்சாட்சியுடன், மனச்சாட்சியை மறுக்க முடியாது! அது அங்குதான் உள்ளது! அது மறுக்கப்பட முடியாது! மனச்சாட்சி என்பது மனிதனுக்குத் தேவனுடைய பதில் ஆளுநராக உள்ளது. இது அவரிடமிருந்தே [தேவனிடமிருந்தே] தனது கட்டளைகளை எடுத்துக் கொள்ளுகிறது என்பது அதிகாரம் வாய்ந்ததாக உள்ளது. மனச்சாட்சி என்பது, தேவன் இருக்கின்றார் என்பதற்கு வலிமை வாய்ந்த ஒரு நிரூபணமாக உள்ளது! மனச்சாட்சி என்பது நமது மாபெரும்

நண்பராகும் அல்லது நமது மிகமோசமான விரோதியாகும். மனச்சாட்சி மரிக்கிறபோது, நம்பிக்கை மறைகிறது. உடலில் இருந்து உணர்வுகள் ஊற்றெடுப்பதுபோல, ஆத்துமாவில் இருந்து மனச்சாட்சி வெளியேறுகிறது. மனச்சாட்சியின் ஆளுகை என்பது, மாம்சத்தின் இச்சைகளின்மீது ஆத்துமாவின் ஆளுகையாக உள்ளது. தேவனுடனான நமது அன்றாட நடை என்பது ஒரு "மனச்சாட்சி நடையாக" உள்ளது.

ஒரு முதிய இந்தியர் இதை மிகச்சிறந்த வகையில் விளக்கப்படுத்தினார். அவர், தன்னைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காகத் தனக்குள் இரு நாய்கள் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறினார். அருகில் நின்ற ஒருவர், "வெற்றி பெறுகிறது யார்?" என்று கேட்டார். அதற்கு, அந்த முதியவர், " 'சென்று அவனைப் பிடித்துக் கொள்' என்று நான் கூறுகின்றதுதான்!" என்று பதில் அளித்தார்.

மனச்சாட்சி என்பது எதுவாக இருப்பதில்லை

(1) மனச்சாட்சி என்பது சட்டமோ, எழுதப்படாத சட்டமோ அல்லது தரஅளவையோ அல்ல. இங்கே நமது மாபெரும் தவறான கருத்து கிடக்கிறது. மனச்சாட்சியானது நமக்கு எது சரி எது தவறு என்று கூறுவதில்லை. மனச்சாட்சி என்பது நமது வழிகாட்டியல்ல; அது ஒரு தார்க்கோலாக (ஊக்கமூட்டுவதாக) உள்ளது! மனச்சாட்சியானது நல்லவற்றை ஏவுகிறது, மற்றும் நாம் பாவம் செய்யும்போது கடித்துக் கிழிக்கின்றது. தாவீது, "என் பாவம் எப்பொழுதும் எனக்கு முன்பாக நிற்கிறது" (சங். 51:3ஆ) என்று கூறினார். மனச்சாட்சி என்பது, நமக்குள்ளாக உள்ள "வேண்டியது" என்பதாக உள்ளது. நாம் சரியானவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்று மனச்சாட்சி கூறுகின்றது, ஆனால் எது சரியானது என்பதை அது நமக்குக் கூறுவதில்லை. எழுதப்படாத விதி - சட்டம், தர அளவை - தேவனுடைய வசனமாக (வேதாகமமாக) உள்ளது. அங்கீகரிக்கின்ற மனச்சாட்சியைப் போன்று சிலிர்ப்பூட்டுவது எதுவும் இல்லை; குற்றமுள்ள மனச்சாட்சியை விட அதிகமாக ஆக்கினைத் தீர்ப்பிடுவது எதுவும் இல்லை. மனச்சாட்சி என்பது நமது "ஒழுக்க ரீதியான காவலர்" என்பதாக உள்ளது. முடிவாக, "அது தவறானதாக இருந்தது! அதைப் பற்றி ஏதாவது செய்!" என்று மனச்சாட்சி கத்துகிறது. மனச்சாட்சி என்பது சட்டமாக இருப்பதில்லை, அல்லது அது சட்டத்தை உருவாக்குவதும் இல்லை. ஆயினும் மனச்சாட்சி சட்டத்தை முன் யூகித்து சட்டத்தைப் பற்றிய ஒரு புரிந்துகொள்ளுதலைக் கொண்டுள்ளது. ஒரு சட்டம் கட்டுப்படுத்துகிறது என்பதை மனிதன் புரிந்துகொள்ளுகிறபோது, மனச்சாட்சி அதன்படி பதில்செயல் செய்கிறது. மனச்சாட்சி ஒரு உண்மை என்பதாக உள்ளது.

மனச்சாட்சி என்பது ஒரு இரட்டைப் பணிப்பொறுப்பைக் கொண்டுள்ளது - சட்டத்தை இயக்குதல் மற்றும் நீதிபரிபாலனம் செய்தல். மனச்சாட்சி, தனது சட்டத்தை இயக்கும் பணிப்பொறுப்பில், ஒரு செயலின் சரியான மற்றும் தவறான தன்மையின்மீது முடிவு செய்கின்றது. இது

சட்டம், அறிவு, புரிந்துகொள்ளுதல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. மனச்சாட்சி, தனது நீதிபரிபாலனப் பணிப்பொறுப்பில், மன்னிக்கின்றது அல்லது குற்றப்படுத்துகின்றது. இது நமது உணர்வுகளை ஈடுபடுத்துவதாக உள்ளது. தாவீது விபசாரமும் கொலையும் செய்திருந்த தினால், அவரது இருதயம் (மனச்சாட்சி) அவரை அடித்து நொறுக்கிற்று (1 சாமு. 24:5; 2 சாமு. 11:14, 15; 12:9; 24:10). தேவனிடத்தில் தாவீது கதறியது, ஒரு சுத்த இருதயத்திற்கானதாகவும், ஒரு புதிய மற்றும் சரியான ஆவிக்கானதாகவும் இருந்தது (சங். 51:10). மனச்சாட்சிக்கு எதிராகச் செயல்படுதல் என்பது எப்போதுமே தவறானதாக உள்ளது (ரோமர் 14:23).

(2) மனச்சாட்சியானது எப்போதுமே ஒரு பாதுகாப்பான வழிகாட்டி யாக இருப்பதில்லை. பவுல் சபைக்கு எதிராக ஒரு முழு நாசம் செய்து பழிவாங்கியிருந்தார்; அவர் கிறிஸ்துவைத் துன்பப்படுத்தி, ஸ்தேவானைக் கல்லெறிதலில் பங்கேற்றிருந்தார். இவை யாவையும் ஒரு நல்மனச்சாட்சி யுடனேயே செய்யப்பட்டிருந்தன (அப். 23:1). உங்கள் மனச்சாட்சியை நீங்கள் மாற்றுவது இல்லை; பவுல் தமது மனச்சாட்சியை ஒருக்காலும் மாற்றியது இல்லை. நீங்கள் உங்கள் தகவலை, உங்கள் அறிவை, உங்கள் உறுதிப்பாட்டை மாற்றுகின்றீர்கள். பவுல் மேலும் சிறப்பாகக் கற்றுக் கொண்டபோது, அவரது மனச்சாட்சி அவரை மாற்றியது. மனச்சாட்சி, சத்தியத்தைத் தவறாக்கவோ அல்லது தவறை சத்தியமாக்கவோ முடியாது. வேறு வார்த்தைகளில் சொல்லுவதென்றால், மனச்சாட்சி என்பது ஒரு மிக உயர்வான செயல்விளைவுள்ள வழிகாட்டியாக இருக்க முடியும். ஆழ்ந்தறி வுள்ள விசுவாசத்தில் சில தாய்மார்கள் தங்கள் குழந்தைகளை - எல்லா நல்மனச்சாட்சியுடனும் - முதலைகளுக்குத் தூக்கியெறிந்து விடுகின்றார்கள். மனச்சாட்சியானது இரட்சிப்பது இல்லை - அதனால் [மனச்சாட்சியால்] இரட்சிக்க முடியாது. ஒரு சுத்த மனச்சாட்சி என்பது சரியாக இருத்தலுக்கு உத்தரவாதமாக இருப்பது இல்லை. ஒருவர், தமது மனச்சாட்சிக்கு எதிராகச் செல்லுதல் என்பது எப்போதுமே தவறானதாக இருக்கையில், மனச்சாட்சி யைப் பின்பற்றுதல் என்பது எப்போதுமே சரியானதாக[வும்] இருப்பது இல்லை. மனச்சாட்சியானது நமது தகவலின், நமது உறுதிப்பாட்டின் இரக்கத்தில்தான் உள்ளது. நாம் வேத வசனங்கள் மற்றும் கருத்துணர்வு ஆகியவற்றைக் கொண்டு மனச்சாட்சிக்குச் சரியான தகவல் அளிக்க வேண்டும். தாவீது பாவம் செய்யாதபடிக்கு தமது இருதயத்தில் தேவனு டைய வசனத்தைக் காத்துக் கொண்டார் (சங். 119:11). நீங்கள் தேவனு டைய கட்டளைகளின் மீது சாய்வதினால் அவைகளை உடைத்து விட முடியாது.

நான் ஒரு விமான ஓட்டியாக இருக்கின்றேன். ஆகாய விமானங்களின் பயணத்தில் ஒரு திசைக்காட்டுகிற கருவி பயன்படுத்தப்படும், ஆனால் ஒரு திசைகாட்டும் கருவியானது குதிக்கவோ, முன்னதாக ஓடவோ, அல்லது பின்னாக விழுந்து விடவோ முடியும். நீங்கள் ஒரு விமானத்தில் ஒரு DG (directional gyro) திசை காட்டும் நிலை வட்டக் கருவியுடன் பறக்கின்றீர்கள். நீங்கள் அந்த DG யை திசைகாட்டும் கருவியினால் பறக்கும் மட்டத்திற்கு அமைக்கின்றீர்கள். ஒவ்வொரு பதினைந்து நிமிடங்களுக்கு ஒருமுறை,

நீங்கள் அந்த DG யை திசைகாட்டும் கருவியுடன் இசைவுபடும் வகையில் மீண்டும் அமைக்கின்றீர்கள். இதே போன்ற வழிமுறையில்தான், நாம் நமது மனச்சாட்சியின்படி வாழ்கின்றோம்; இருப்பினும், அன்றாடம் நமது மனச்சாட்சியானது தேவனுடைய வசனத்திற்கு இசைவுபடும் வகையில் மீண்டும் அமைக்கப்பட வேண்டும். மனச்சாட்சி நம்மை வேண்டிக் கேட்கின்றது, ஆனால் அது நம்மைக் கட்டாயப்படுத்துவது இல்லை. நாம், கடியாரத்திற்குத் தக்கபடி நமது வாழ்வை அட்டவணைப்படுத்தலாம், ஆனால் கடிகாரம் என்பது அப்போதும் சூரியனைக் கொண்டு தீர்மானிக்கப் படுகிறது. மனச்சாட்சி என்பது நமது சித்தத்திற்கு பதில் அளிப்பது இல்லை.

(3) மனச்சாட்சி என்பது "மனிதனுக்குள் தேவனுடைய குரலாக" இருப்பது இல்லை. வேதாகமம்தான் [தேவனுடைய] குரலாக உள்ளது மனச்சாட்சி என்பது "மனிதனுக்குள் உள்ள மனிதனின் குரலாக" உள்ளது. நாம் அதற்குக் கட்டளையிடுவது இல்லை; அதுவே நமக்குக் கட்டளை யிடுகின்றது. ஷேக்ஸ்பியர் என்பவர், "மனச்சாட்சி என்பது நம் எல்லாரை யும் கோழைகளாக்குகின்றது" என்று கூறினார். நாம் அதற்கு மேற்பட்ட வர்களாக இருந்தபோதிலும், அதற்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களாகவே இருக்கின் றோம். சட்டம் என்னவாக இருக்கவேண்டும் என்று கூறுவதற்கு நீதிமன்றம் முன் அனுமானம் செய்வது இல்லை. இது சட்டம் இயற்றும் துறையின் பணிப்பொறுப்பாக உள்ளது. சட்டம் கூறுகிறது என்ன என்பதை தீர்மானிக் கவும் அதன்படி செயல்படவுமே நீதிமன்றம் நாடுகிறது. மனிதனின் தர்க்கம்தான் சட்டத்தை தீர்மானிக்கிறது; மனிதனின் மனச்சாட்சி அதை [சட்டத்தை] நிறைவேற்ற நாடுகிறது. சட்டம் இல்லையேல் நீதிமன்றம் சக்தியற்றதாகி விடும்; நீதிமன்றம் இல்லையேல் சட்டமும் அதே அளவுக்குச் சக்தியற்றதாகி விடும்.

மனச்சாட்சியுடன் இணைக்கப்பட்டிராத மதிநுட்பத்தின் எந்தத் தோற்றமும் வீணாக்கப்படுகிறது. சரியானது மற்றும் தவறானது ஆகிய வற்றிற்கு இடையில் உள்ள வேறுபாடு சாத்தானுக்குக் கூடத் தெரியும். சாத்தான் ஊமையாக இருந்தான் என்று ஒருவரும் ஒருபோதும் குற்றம் சாட்டியது இல்லை! மனச்சாட்சி என்பது, "ஒருவர் தமது சொந்த செயல் பாட்டின் பண்பை முடிவு செய்கின்ற துறையாக, வல்லமையாக அல்லது உள்ளான கொள்கையாக" இருக்கிறது. மனச்சாட்சி என்பது, ஒரு மனிதன் தனக்குத்தானே, ஒரு ஒழுக்க நெறியுரைக்கும் நபரைப் போல் பேசுதலாக உள்ளது. ஆகவே, ஒரு மனிதனின் மனச்சாட்சி, அவரது சொந்த உறுதிப் பாட்டின் மீது தவிர, இன்னொருவரின் உறுதிப்பாட்டின் மீது பதில் செயல் செய்ய இயலாது. இந்தக் கொள்கையினால், புறஜாதியார் "தங்களுக்குத் தாங்களே நியாயப்பிரமாணமாயிருக்கிறார்கள்'' (ரோமர் 2:14ஆ). ஒருவனும் தொடராதிருந்தும் துன்மார்க்கர் ஓடிப் போகிறார்கள் (நீதி. 28:1). கிறிஸ்தவர்கள் ஒவ்வொரு எண்ணத்தையும் கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படியச் சிறைப்படுத்த வேண்டும் (2 கொரி. 10:5). மனச்சாட்சி, தேவனிடத்தில் மனிதனின் எண்ணப்போக்கைப் பிரதிபலித்து, மனிதன், தேவனுடைய எண்ணப்போக்கை அறியச் செய்கிறது. மனச்சாட்சி அதன் நியாயத்தீர்ப்பில் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. இது காரணம் எதுவும் தராமலேயே நியாயத்

தீர்ப்பை வெளியாக்குகிறது. மனச்சாட்சி தனது தீர்ப்புகளில் முற்றானதாக உள்ளது. பேரம் பேசுதலோ, சமரசம் செய்தலோ இருக்க முடியாது. மனச்சாட்சி தனது நியாயத்தீர்ப்பில் தனித்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளது. மனச்சாட்சிக்கு இலஞ்சம் கொடுக்க முடியாது. உங்கள் மனச்சாட்சியை ஒருக்காலும் மீறி விடாது இருங்கள். கிறிஸ்தவர் என்ற வகையில் நீங்கள் ஒருபோதும் கடமையிலிருந்து ஓய்ந்திருப்பது இல்லை என்பதை எப்பொழுதும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

மனச்சாட்சியும் வேத வசனங்களும்

"மனச்சாட்சி" என்பதற்குரிய சரியான வார்த்தையைப் பழைய ஏற்பாடு பயன்படுத்துவது இல்லை. ஆயினும் இது "இருதயம்" என்று அழைக்கப் படும் பகுதியாக உள்ளது. தாவீது, இஸ்ரவேல் மற்றும் புறதெய்வ வணக்கத் தார் கூட மனச்சாட்சியின் நிமித்தமாகவே தேவனுக்கு முன்பாக மனந் திரும்பினார்கள். இன்றைய நாட்களில் மக்கள் மனச்சாட்சியைப் பற்றி அறியாமல் இருக்கின்றார்கள் அல்லது அதை மறுக்கின்றார்கள். உங்கள் புதிய ஏற்பாட்டைப் படியுங்கள். அதில் மனச்சாட்சியைப் பற்றியுள்ள மறைமுகக் குறிப்புகளினால் (முப்பத்தியோரு முறை) நீங்கள் திகைப் படைவீர்கள். ஆயினும் இதற்கான மிகச் சரியான வார்த்தை ஒரே ஒரு முறைதான் காணப்படுகிறது (யோவா. 8:9). இந்த உண்மையும் கூட, கவனத்தைக் கவருவதாக உள்ளது. இந்தக் குறிப்பட்ட சந்தர்ப்பப் பொருளானது, "விபசாரத்தில் பிடிக்கப்பட்ட பெண்ணைப்" பற்றியதாக உள்ளது. மனச்சாட்சியினிமித்தமாக, [அவளைக்] குற்றம் சாட்டியவர்கள் இயேசுவின் பார்வையின் கீழ் அமைதியாக [அவ்விடம் விட்டு] நடந்து சென்றார்கள். மலைப்பிரசங்கத்தை அதிலும் குறிப்பாக பாக்கியங்களை வாசித்துப் பாருங்கள். இயேசுவும் பாக்கியங்களும் ஒன்றே. பாக்கியங்கள் என்பவை ஆவிக்குரியனவாக, மனச்சாட்சியாக மற்றும் இயேசுவாகவே உள்ளன.

''மனச்சாட்சி'' என்ற வார்த்தையானது வேதாகமத்தில் மூன்று எழுத்தாளர்களால் மட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டது: யோவான், பேதுரு மற்றும் பவுல். பவுல் இந்த வார்த்தையை இருபது முறைகள் பயன் படுத்தினார் (அவற்றில் எட்டு முறைகள், மாம்ச உணவை உண்ணுதலைக் குறித்துப் பயன்படுத்தப்பட்டன). 1 பேதுரு 3:15-21ல் பேதுருவின் வார்த்தைகள் நம்மைப் பற்றி இழுக்கின்றன. சுவிசேஷ ஊழியம் என்பது மனச்சாட்சியில் இருந்து வெளிவருகிறது. இது சுவிசேஷ ஊழியத்தைப் பாதுகாக்கும். ஞானஸ்நானம் என்பது மனச்சாட்சியின் செயலாக உள்ளது, இது மனிதனின் தகுதி வாய்ந்த கிரியையாக இருப்பதில்லை. மனிதன் தன்னு டைய இரட்சிப்பினால் பாதுகாப்பாய் இருக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகின்றார். கனவுகள், உணர்வுகள் மற்றும் "நான் இப்படி நினைக்கின் றேன்'' என்பவை கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுவது இல்லை. மனச் சாட்சி ஞானஸ்நானத்தை மதிப்பிடுகிறது.

வேதாகமத்தின் மாபெரும் எடுத்துரைப்பு ஒருவேளை எபிரெயர் 4:12ல்

காணப்படுகிறதாக இருக்கலாம்: "தேவனுடைய வார்த்தையானது ஜீவனும் வல்லமையும் உள்ளதாயும், இருபுறமும் கருக்குள்ள எந்தப் பட்டயத்திலும் கருக்கானதாயும், ஆத்துமாவையும் ஆவியையும், கணுக்களையும் ஊனையும் பிரிக்கத்தக்கதாக உருவக் குத்துகிறதாயும், இருதயத்தின் நினைவுகளையும் யோசனைகளையும் வகையறுக்கிறதாயும் இருக்கிறது." வேறு எதுவும் செய்ய இயலாத செயல் என்ற வகையில் வேதாகமமானது ஆத்துமாவை ஆழ்ந்து சோதிக்கின்றது. தேவனுடைய வசனமானது தேவனை நம்மிடத்திற்கும், நம்மை தேவனிடத்திற்கும், மற்றும் நம்மை நம்மிடத்திற்கும் கொண்டு வருகிறது.

வேதாகமம் பின்வருபவற்றை வெளிப்படுத்துகிறது:

- ... *பலவீனமான மனச்சாட்சி (1 கொரி. 8:7)*
- ... *அசுத்தமான மனச்சாட்சி (தீத்து 1:15)*
- ... *சுத்த மனச்சாட்சி (1 தீமோ. 3:9)*
- ... *நல்மனச்சாட்சி (எபி. 13:18)*
- ... [இரும்புச் சூட்டுக் கோலினால்] சூடுண்ட *மனச்சாட்சி (1 தீமோ. 4:1-3)*
- ... *சாட்சியிடுகிற மனச்சாட்சி (ரோமர் 2:15)*
- ... *நமது மனச்சாட்சியின் ஒரு சாட்சி (2 கொரி. 1:12)*

மனச்சாட்சியானது தேவனுடைய வசனத்தினால் தராதரப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதே தெளிவான முடிவாக உள்ளது. இது பழமைவாதம் (ஆரோக்கியமான உபதேசம்) மற்றும் orthoproxy *(பரிசுத்தமான வாழ்வு) ஆகியவற்றை உள்ளடக்குகிறது.*

உறுதிப்பாட்டில் மனச்சாட்சி

சத்தியத்தை மறுத்தல் அல்லது மதிப்பைக்குலைத்தல் என்பது உறுதிப் பாட்டை அழிப்பதாக உள்ளது. சத்தியம் ஒரு பொருட்டல்ல என்றால் உறுதிப்பாடுகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டியது ஏன்? அக்கறை கொள்ள வேண்டியது ஏன்? "சத்தியத்தையும் அறிவீர்கள், சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்" என்று இயேசு யோவான் 8:32ல் கூறினார். இந்த "சத்தியத்தில்" உள்ள "சத்தியத்திற்கு" எந்த மனிதனும் தனது சரியான மன நிலையில் அறைகூவல் விடுக்கமாட்டார். தேவன், மக்கள் மற்றும் வாழ்வு ஆகியவற்றைப் பற்றி வேதாகமம் நமக்கு ஆழமான உறுதிப்பாடுகளை தருகிறது. நீங்கள் உங்கள் உறுதிப்பாடுகளுடனே வாழ்ந்து மரிக்கின்றீர்கள். மனச்சாட்சி உறுதிப்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளதால், அது எடுத்துரைப்புக் களை ஏற்படுத்துகிறது. உறுதிப்பாடு பண்பைத் தீர்மானிக்கிறது. உறுதிப் பாடு செயல்பாட்டை வேண்டுகிறது, செய்கைகளைக் கட்டளையிடுகிறது. யாக்கோபு 2:17, "விசுவாசமும் கிரியைகளில்லாதிருந்தால் தன்னிலேதானே செத்ததாயிருக்கும்" என்று கூறுகிறது (வ. 20, 26ஐயும் காணவும்). கிறிஸ்தவர்கள் - "வசதியான மண்டலங்களில்" அல்ல ஆனால் - உறுதிப்பாடு களினால் வாழ்கின்றார்கள். இன்றைய நாட்களில் மதம் என்பதில் செய்யப்

படுகின்றவைகளில் பெரும்பாலானவைகள் “வசதியான மண்டலங் களினால்” தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. மனச்சாட்சிக்குத் தகவல் அளிக்கப்பட வேண்டும், பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டும். உடல் மற்றும் ஆத்துமாவின் பிற துறைகளைப் போலவே, மனச்சாட்சியும் பயிற்சியின் மூலமாக மேம் படுத்தப்பட வேண்டும்.

வாருங்கள், என்னுடன் நடவுங்கள்.

கற்பனையின் பொருள் என்னவெனில்,
சுத்தமான இருதயத்திலும் நல்மனச்சாட்சியிலும் மாயமற்ற
விசுவாசத்திலும் பிறக்கும் அன்பே (1 தீமோ. 1:5).

குறிப்பு

[1]Perry Mason mystery stories என்ற புத்தகத்தின் எழுத்தாளரான ஏர்ல் ஸ்டேன்லி கார்ட்னர் என்பவர், குற்றம் செய்ததாகத் தவறாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் களுக்கு உதவுவதற்காக The Court of Last Resort என்ற நிறுவனத்தை நிறுவினார்.

விசுவாசம், நம்பிக்கை, அன்பு

தேவனுடனான உங்கள் அன்றாட நடையை நீங்கள் எவ்வாறு அளக்க முடியும்? இது ஒரு இடர்ப்பாடுள்ள விஷயமாக உள்ளது. சரியில்லாத அளவுகோல் ஒன்று மிகச் சரியான அளவுகளை விளைவிக்க முடியாது. விதியானது தவறானதாயிருந்தால், விளைவும் தவறானதாகவே இருக்கும். சபைகளுக்கும் பிரசங்கியார்களுக்கும் எழுதிய பவுல், கிறிஸ்தவ ஆவிக்குரிய தன்மையை விசுவாசம், நம்பிக்கை, அன்பு என்பதாகத் தொகுத்துரைத்தார்: “இப்பொழுது விசுவாசம், நம்பிக்கை, அன்பு இம்மூன்றும் நிலைத்திருக் கிறது; இவைகளில் அன்பே பெரியது” (1 கொரி. 13:13; 2 தெச. 1:3, 4; 1 தெச. 1:3; கலா. 5:6; கொலோ. 1:3-5; எபே. 3:17 ஆகியவற்றைக் காணவும்). செயற்கையான அல்லது ஆழமற்ற அளவைகளைப் பயன்படுத்தாதீர்கள். அறியப்படாத எதிர்காலத்தை நாம் அறிந்துள்ள தேவனிடத்தில் ஒப்புவிக்க ஒருக்காலும் அஞ்சாதீர்கள். கிறிஸ்துவுக்குள் பக்குவமடைதல் என்பதே நமது நோக்கமாக இருக்க வேண்டும்!